

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Cehovska 1

Poslovni broj: St-529/2017-982

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu toga suda Iris Hatvalić-Nemec, u stečajnom predmetu nad stečajnim dužnikom ISTO dioničko društvo za usluge u stečaju, Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 88502209643, zastupanom po stečajnom upravitelju Stanku Makaru, nakon održanog posebnog ispitnog ročišta održanog 11. prosinca 2025. te izrađene posebne tablice ispitanih tražbina, dana 29. srpnja 2026.

riješio je

I. Odbacuje se kao nedopušten prijedlog stečajnog vjerovnika Isto grupa d.d. OIB: 78858201330, Ulica Nikole Tesle 10, Zagreb za donošenjem rješenja kojim predlaže da sud utvrdi da je prestala tražbina društva Maneda d.o.o. Sesvete, Varaždinska 77, OIB 92450134182 utvrđena u ovom postupku na dan otvaranja stečaja u iznosu od 35.826,20 eura i to danom pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3345/2023 od 26. ožujka 2024.

II. Odbacuje se kao nedopuštena žalba protiv odluke donesene na skupštini vjerovnika od 11. prosinca 2025. kojom je Maneda d.o.o. Sesvete, Varaždinska 77, OIB 92450134182 priznato pravo glasa u ovom stečajnom postupku u iznosu od 35.826,20 eura.

Obrazloženje

1. Dana 11. prosinca 2025. održana je skupština vjerovnika na kojoj sud priznao pravo glasa stečajnom vjerovniku Maneda d.o.o. za iznos od 35.826,20 eura. Direktor stečajnog vjerovnika Isto grupa d.d. se usprotivio tražbini i pravu glasa koji je dodijeljen stečajnom vjerovniku MANEDA d.o.o. zato što se navedena tražbina odnosi na troškove dosuđene u okviru ovršnog postupka pred OS u Puli, broj Ovr-2049/12, a koji je proglašen nedopuštenim presudom TS u Pazinu broj P-150/2022 i potvrđen presudom VTS br. PŽ-3345/2023. Smatra da time, uz sve radnje koje su provedene u ovrsi, prestaje pravo i na dosuđene troškove, a ako je za to potrebno provesti dodatni postupak, smatra da je to stečajni upravitelj morao napraviti jer je to u interesu svih vjerovnika.

2. Stečajni sudac je na skupštini vjerovnika obrazložio svoj stav te naveo kako je rješenjem o utvrđenim tražbinama u ovom predmetu vjerovnik Industrogradnja d.d. upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja da je osnovano osporavanje tražbine vjerovnika MANEDA d.o.o. u iznosu od 269.932,49 kn te je postupak vođen pod brojem P-150/2020 kod TS u Varaždinu. Ovosudnom presudom P-150/2020 od 14.8.2020. odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Industrogradnja d.d., a navedena

presuda je potvrđena drugostupanjskom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-4007/2020-2 od 5.10.2020. te je pravomoćnošću te presude otklonjeno osporavanje tražbine vjerovnika MANEDA d.o.o. u iznosu od 269.932,49 kn (35.826,20 eura). U ovom postupku nije moguće revidiranje pravomoćne sudske odluke te vjerovnik MANEDA d.o.o. ima pravo glasa u iznosu od 35.826,20 eura.

3. Nakon skupštine vjerovnika, 13. siječnja 2026. stečajni vjerovnik ISTO Grupa d.d. pozivom na odredbe Stečajnog zakona, Zakona o sudovima, Zakona o obveznim odnosima te ustavna načela pravne sigurnosti i jednakosti vjerovnika, podnosi zahtjev za utvrđenje prestanka tražbine radi zaštite zakonitosti stečajnog postupka i sprječavanja zlorabe prava. Zahtjev se odnosi na tražbinu prijavljenu od strane društva Maneda d.o.o., u iznosu 35.826,20 eura, a podredno, u slučaju da sud ne uvaži zahtjev, stečajni vjerovnik podnosi žalbu protiv odluke suda sa skupštine vjerovnika od 11. prosinca 2025. kojom je utvrđeno da Maneda d.o.o. ima pravo glasa za iznos od 35.826,20 eura. Stečajni vjerovnik ističe da je na Skupštini prigovorio i protivio se navedenoj odluci, na što je ud paušalno odgovorio da "...u ovom postupku nije moguće revidiranje pravomoćne sudske odluke te vjerovnik Maneda d.o.o. ima pravo glasa u iznosu od 35.826,20 eura". Iako upoznat da je nakon utvrđenja predmetne tražbine donesena nova odluka kojom je pravomoćno presuđeno da je nedopuštena ovrha u kojoj su Manedi d.o.o. određeni troškovi (akcesorno pravo), a koji su utvrđeni kao tražbina Manede d.o.o. u ovom stečajnom postupku, sud nije donio nikakvu odluku u odnosu na tražbinu Manede d.o.o. u ovom postupku niti Manedi d.o.o. uskratio pravo glasa. Maneda d.o.o. je u ovom stečajnom predmetu prijavila tražbinu u iznosu 613.424,21 kune (po osnovi dosuđenih troškova u predmetima Općinskog suda u Puli, Ovr-2049/12, zatim Trgovačkog suda u Rijeci, P-6/14 i Trgovačkog suda u Zagrebu, P-1077/15), koja je osporena u cijelosti. U parnici koja je uslijedila, osporavanje je otklonjeno i tražbina Manede d.o.o. je dijelom utvrđena u iznosu 269.932,49 kuna odnosno 35.826,20 eura (isključivo po osnovi dosuđenih troškova u ovršnom predmetu Općinskog suda u Puli, posl. broj Ovr-2049/12), presudom Trgovačkog suda u Varaždinu, posl. broj P-150/20 od 14. kolovoza 2020., potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-4007/20 od 5. listopada 2025. Tražbina po ostale dvije gore navedene nepravomoćne osnove (TS Rijeka, P-6/14 i TS Zagreb, P-1077/15) nije utvrđena. Trgovački sud u Rijeci je svojim rješenjem o ovrši, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. odredio ovrhu na nekretninama ovršenika Industrogradnja grupa d.d., pravnog prednika Stečajnog dužnika, upisanim u zk.ul. 3163 k.o. Krnica, sve temeljem ovršnih isprava (zadužnica). Ovrha je dana na provedbu Općinskom sudu Puli, i zavedena pod posl. brojem Ovr-2049/12. Rješenjem Općinskog suda u Puli, posl. broj Ovr-2049/12-327 od 26. studenog 2015., ovrhovoditelju Maneda d.o.o. određen je trošak ovršnog postupka u iznosu od 243.775,00 kuna. Ovrha Općinskog suda u Puli, posl. broj Ovr-2049/12, u sklopu koje su Manedi d.o.o. dosuđeni troškovi ovršnog postupka, utvrđeni u ovom stečajnom postupku, pravomoćno je proglašena nedopuštenom presudom Trgovačkog suda u Pazinu posl. broj P-150/22 od 5. lipnja 2023., potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-3345/23 od 26. ožujka 2024.. Iako navedena parnica nije izravno odlučila o postojanju tražbine, već o dopuštenosti ovrhe, ishod parnice i odluka o nedopuštenosti ovrhe izravno i nužno dovodi do prestanka tražbine za troškove, što stvara posve jednaku pravnu situaciju.

Troškovi ovršnog postupka imaju akcesorni karakter i dijele pravnu sudbinu glavne tražbine. Proglašenjem ovrhe nedopuštenom, prestaje i pravo ovrhovoditelja na naknadu troškova postupka, što proizlazi iz čl. 14. Ovršnog zakona i čl. 154. Zakona o parničnom postupku, kao i ustaljene sudske prakse. Ovršni zakon u čl. 14. uređuje da

troškove postupka u svezi s određivanjem i provedbom ovrhe prethodno snosi ovrhovoditelj te da mu je ovršenik dužan naknaditi troškove koji su bili potrebni za ovrhu. Istim člankom određeno je da je ovrhovoditelj dužan ovršeniku naknaditi troškove koje mu je neosnovano prouzročio. Zakon o parničnom postupku, u čl. 154. st. 1. uređuje da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj strani naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Nesporno je da je, u slučaju kada se ovrha proglasi nedopuštenom, ovrhovoditelj u cijelosti izgubio parnicu te istom više ne pripada ni pravo na troškove tog postupka. Naime, troškovi postupka predstavljaju akcesorno pravo, tj. dijele pravnu sudbinu glavnog potraživanja te u slučaju kada prestane pravo na glavno potraživanje (proglašenjem ovrhe nedopuštenom), prestalo je i pravo ovrhovoditelja na naknadu troškova postupka. Potvrđuje to i brojna sudska praksa, primjerice rješenje Županijskog suda u Splitu, posl. broj GŽ Ovr-1596/17 od 24. kolovoza 2018., u obrazloženju kojeg stoji: "...pravilno prvostupanjski sud zaključuje kako ovrhovoditelj, na temelju članka 14. stavka 5. OZ-a te članka 154. stavka 1. ZPP-a u svezi s člankom 19. stavkom 1. OZ-a, a sukladno načelu culpa mora sam snositi troškove postupka, zbog toga što je do obustave ovršnog postupka došlo zbog toga što je predmetna ovrha pravomoćnom sudskom presudom proglašena nedopuštenom." U slučaju pravomoćno nedopuštene ovrhe ne radi samo o troškovima koji su "neosnovano prouzročeni" (čl. 14. st. 5. OZ-a), već o troškovima koji uopće nisu bili "potrebni za ovrhu" (čl. 14. st. 4. OZ-a). Ako je ovrha u samom temelju nedopuštena, onda nijedan trošak nastao u takvom postupku nije i ne može biti "potreban". Troškovi ovršnog postupka uvijek su vezani uz ovrhu u okviru koje su određeni. Rješenje o troškovima ovršnog postupka ne predstavlja ovršnu ispravu samo za sebe nego slijedi pravnu sudbinu ovrhe, a troškovi ovrhe mogu se naplatiti isključivo u okviru ovršnog postupka. Npr. rješenje Županijskog suda u Dubrovniku, posl. broj GŽ-654/14 od 25. studenog 2015.: "Tražbina koja se ostvaruje u ovom postupku... odnosi se na troškove ovršnog postupka odmjerene u predmetu koji se vodio. Namirenje troškova ovršnog postupka nastalih u postupku koji se vodio, dakle, u postupku u kojem je nastala ovršna isprava, se moglo i trebalo provesti u tom postupku, a ne u ovom, novom, ovršnom postupku. Rješenje o ovrsi... u dijelu kojim su ovrhovoditelju odmjereni troškovi ovršnog postupka ne predstavlja valjanu ovršnu ispravu na osnovu koje bi se mogli u novom ovršnom postupku prisilno naplatiti navedeni troškovi. Troškove tog ovršnog postupka ovrhovoditelj je mogao ostvariti samo u ovršnom postupku u kojem su i odmjereni." Dakle, ako troškovi ovršnog postupka prate pravnu sudbinu glavnog potraživanja u predmetnoj ovrsi i mogu se naplatiti samo u sklopu ovršnog postupka u kojem su nastali, jasno je da se predmetni troškovi ne mogu i ne smiju naplatiti nakon što je predmetna ovrha proglašena nedopuštenom, pa ni u stečajnom postupku u kojem je tražbina ranije utvrđena. Stečajni vjerovnik ističe i stav Ustavnog suda RH (U-III-487/01 od 31. listopada 2001.): "...Činjenica da je među istim strankama vođen parnični postupak u kojem je usvojen tužbeni zahtjev na izvršenje određene činidbe, temeljem određenog pravnog odnosa, ne znači da je pravomoćno i utvrđeno da taj pravni odnos postoji i da je pravno valjan. Stoga niti u konkretnom slučaju, pravomoćna kondemnatorna presuda na činjenje ne podrazumijeva ujedno i valjanost pravne osnove iz koje činidbe proizlaze, budući da valjanost pravne osnove nije niti bila predmet predhodnog sudskog postupka u kojem je donesena presuda zbog izostanka." Također, o odnosu ranije kondemnatorne i kasnije deklaratorne sudske odluke, Ustavni sud RH tumači svoj pravni stav (U-III-5072/13 od 9. siječnja 2014.): "7. ...Prema pravnom stajalištu Ustavnog suda, u pravnoj situaciji u kojoj postoji kondemnatorna presuda kojom se nalaže plaćanje obveze i deklaratorna presuda donesena naknadno između istih stranaka kojom se utvrđuje da je dio obveze koja je utvrđena kondemnatornom presudom ništav, a ne postoje uvjeti

za ponavljanje postupka u kojemu je donesena kondemnatorna presuda, sudovi neće dozvoliti ovrhu kondemnatorne presude u dijelu koji je obuhvaćen ništavošću. Navedeno stajalište temelji se na primjeni odredbe članka 46. stavka 2. točke 9. OZ-a, jer se u konkretnom slučaju može smatrati da je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao uspješno isticati u postupku u kojem je nastala kondemnatorna – ovršna presuda. Isto tako, uzevši u obzir odredbu članka 109. stavka 1. ZOO-a prema kojoj se na ništavost pazi po službenoj dužnosti, dužnost je sudova, kada ih ovršenik upozori da je ovršna isprava ništava, a ta ništavost je utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom između istih stranaka koje sudjeluju u ovršnom postupku, da utvrde da je ovrha nedopuštena u dijelu koji je obuhvaćen ništavošću.

Navedeno stajalište Ustavni sud zauzeo je u odluci broj U-III-2656/2004 od 11. studenoga 2004. (NN 160/04)."

Nesporno je da je pravomoćnom odlukom (TS Varaždin, P-150/20 i VTS RH, Pž-4007/20) tražbina Manede d.o.o. na dan otvaranja stečaja nad Stečajnim dužnikom (21. prosinca 2017.) utvrđena u iznosu 35.826,20 eura. Utvrđenje tražbine u stečajnom postupku odnosi se isključivo na postojanje tražbine u trenutku otvaranja stečaja te ne stvara zapreku za dokazivanje njezina kasnijeg prestanka. Res iudicata o postojanju tražbine na dan otvaranja stečaja nikako ne znači i zabranu dokazivanja kasnijeg prestanka iste. Suprotno tumačenje dovelo bi do priznanja nepostojeće tražbine, što je protivno načelu zakonitosti i jednakog položaja vjerovnika. U ovom stečajnom postupku je nakon utvrđenja predmetne tražbine, donesena nova pravomoćna sudska odluka kojom je utvrđeno da je pravna osnova utvrđene tražbine prestala. Konkretno, pravomoćnom presudom (TS Pazin, P-150/22 i VTS RH, Pž-3345/23) proglašena je nedopuštenom ovrha u okviru koje su Manedi d.o.o. dosuđeni troškovi koji čine jedinu osnovu predmetne stečajne tražbine. Pravomoćnim proglašenjem ovrhe nedopuštenom prestala je tražbina Manede d.o.o. za troškove predmetnog ovršnog postupka. Tražbina utvrđena u stečajnom postupku može prestati bilo povlačenjem prijave, namirenjem tražbine ili sudskom odlukom, kao u ovom slučaju. Zakon o sudovima u čl. 6. uređuje da je svatko u RH dužan poštivati pravomoćnu sudsku odluku i njoj se pokoriti. Stečajni zakon predviđa (čl. 106. st. 2.) da pravo glasa nema vjerovnik kojemu je tražbina prestala, ukoliko to proizlazi iz javne ili javno ovjerovljene isprave. Sud je na Skupštini u odnosu na utvrđenje prava glasa zauzeo stav da: "u ovom postupku nije moguće revidiranje pravomoćne sudske odluke" (str. 5. zapisnika; odluke kojom je tražbina utvrđena, op.), pri čemu je postupio suprotno ranijem utvrđenju Suda iz istog zapisnika "...da su na ročištu prisutni vjerovnici koji imaju pravo glasa, a obzirom da su im tražbine utvrđene... a javnom ili javno ovjerovljenom ispravom nije dokazan prestanak postojanja tražbine" (str. 2 zapisnika).

Sukladno Stečajnom zakonu, pravo glasa pripada isključivo vjerovnicima čije tražbine stvarno postoje. Sud je dužan po službenoj dužnosti paziti na zakonitost prava glasa na skupštini vjerovnika. Sudjelovanje vjerovnika s nepostojećom tražbinom predstavlja zlouporabu prava i ozbiljno narušava ravnopravnost vjerovnika. U konkretnom slučaju, nesporno je da je tražbina Manede d.o.o. na dan otvaranja postupka utvrđena odlukom suda, ali i da je predmetna tražbina naknadno prestala, također temeljem pravomoćne odluke suda, te sada ista više ne smije proizvoditi procesne učinke u ovom postupku. U opisanom slučaju ne radi se ni o suprotstavljenim odlukama, jer jedna odluka utvrđuje postojanje tražbine na dan otvaranja stečaja, a druga utvrđuje da tražbina ne postoji u određenom trenutku - nakon prve odluke. Stoga odluka VTS Pž-3345/23 ne revidira odluku VTS Pž-4007/20 od 14. kolovoza 2020. već naknadno presuđuje da potraživanje Manede d.o.o. više ne postoji (proglašava ovrhu nedopuštenom) čime se ukidaju i sve akcesorne tražbine u tom ovršnom postupku, pa tako i rješenje o priznanju

daljnjih troškova ovršnog postupka - koje je bilo osnova za utvrđenje tražbine Manede d.o.o. u ovom postupku (odluka VTS PŽ-4007/20). Naime, učinak pravomoćne odluke kojom se ovrha proglašava nedopuštenom jest da se ukidaju sve ovršne radnje, zaustavlja se ovrha u tijeku i sprječava njeno daljnje provođenje. Nastavno na navedeno, sukladno čl. 106 st. 2. Stečajnog zakona, postoji javna isprava kojom je dokazan prestanak postojanja tražbine Manede d.o.o., pa tako i akcesorne tražbine – troškova ovršnog postupka, te sukladno navedenom Maneda d.o.o. više nema pravo glasa. Vjerovnik ne može glasati s nepostojećom tražbinom - to je zloupotreba prava i povreda jednakosti svih vjerovnika i protivna je temeljnim načelima postupka. Maneda d.o.o. je nesporno koristila prava koja proizlaze iz nepostojeće tražbine; predlagala odluke i glasala.

Nitko ne smije naplaćivati tražbine koje su nepostojeće (što je u konkretnom slučaju utvrđeno pravomoćnom odlukom) jer je isto protuzakonito i protivno moralu društva, pa ni (stečajni) sud ne smije priznati prava nepostojećim tražbinama jer time stvara nepovjerenje u pravosuđe, ne štiti interese svih stečajnih vjerovnika u postupku odnosno postupa protivno njihovom zajedničkom interesu jer neosnovano umanjuje njihova prava. Sudjelovanje u stečajnom postupku temeljem nepostojeće tražbine je zloupotreba prava, na štetu svih sudionika), a sve temeljem čl. 3. Zakona o sudovima, vezano uz čl. 76. Stečajnog zakona. Iako Stečajni zakon izrijeком ne propisuje poseban postupak za utvrđenje prestanka već utvrđene tražbine, sud je ovlašten i dužan odlučiti o postojanju procesnih učinaka tražbine u svakoj fazi postupka, jer pravo glasa i sudjelovanje u stečaju pretpostavljaju stvarno postojanje tražbine posebno kada se odredbom čl. 106. st. 2. Stečajnog zakona određuje da se javnom ispravom ili javno ovjerenom ispravom može i kasnije dokazivati prestanak postojanja tražbine. Osiguranje materijalne istine jedna je od temeljnih pretpostavki stečajnog postupka. Ignoriranje kasnije presude koja je ukinula temelj tražbine bilo bi protivno načelu ravnopravnosti vjerovnika (par condicio creditorum), jer bi se jednom vjerovniku omogućila prava i namirenje iz stečajne mase na temelju tražbine za koju je sud utvrdio da nema osnove. Glasanje bez stvarne tražbine je zloupotreba prava u stečaju, vezano uz čl. 6. Zakona o obveznim odnosima (zabrana zloupotrebe prava), uz načelo jednakog položaja vjerovnika i obvezu suda da štiti pravnu sigurnost svih sudionika stečajnog postupka po službenoj dužnosti - što je Sud u konkretnom slučaju propustio učiniti. Dopuštanjem sudjelovanja vjerovnika s nepostojećom tražbinom sud je ostalim vjerovnicima uskratio pravo na pravično i ravnopravno sudjelovanje u postupku, zajamčeno člankom 29. Ustava RH. Slijedom svega navedenog, predlaže se sudu utvrditi da je prestala tražbina društva Maneda d.o.o. utvrđena u ovom postupku na dan otvaranja stečaja u iznosu 35.826,20 eura, i to danom pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-3345/23 od 26. ožujka 2024. Podredno, u slučaju da sud ne usvoji gornji zahtjev, predlaže se drugostupanjskom sudu usvojiti žalbu protiv odluke donesene na skupštini vjerovnika od 11. prosinca 2025. kojom je Maneda d.o.o. priznato pravo glasa u ovom stečajnom postupku u iznosu od 35.826,20 eura.

4. Prijedlog stečajnog vjerovnika Isto grupa d.d. za donošenjem rješenja kojim se utvrđuje da je prestala tražbina društva Maneda d.o.o. utvrđena u ovom postupku na dan otvaranja stečaja u iznosu od 35.826,20 eura i to danom pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3345/2023 od 26. ožujka 2024. je nedopušten.

5. Odredbom čl. 187. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11,

148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP-a) određeno je da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje kakvog prava ili pravnog odnosa ili istinitost, odnosno neistinitost kakve isprave. Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje ili nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

6. Vjerovnik Isto grupa d.d. nije podnio tužbu na utvrđenje iz čl. 187. ZPP nego u ovom stečajnom (izvanparničnom postupku) predlaže da sud donese rješenje kojim traži utvrđenje nepostojanja prava stečajnog vjerovnika Maneda d.o.o. Obzirom da je ovo stečajni, dakle, izvanparnični postupak, sud ne može u ovom postupku primjenjivati odredbu čl. 187. ZPP-a te utvrđivati postojanje, odnosno nepostojanje prava ili pravnog odnosa pa je iz tog razloga prijedlog stečajnog vjerovnika valjalo odbaciti kao nedopušten (tako i VTS RH PŽ-1146/2023-2), pri tome vodeći računa da je u ovom predmetu stečajni vjerovnik Industrogradnja d.d. upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja da je osnovano osporavanje tražbine vjerovnika MANEDA d.o.o. u iznosu od 269.932,49 kn te je postupak vođen pod brojem P-150/2020 kod TS u Varaždinu. Ovosudnom presudom P-150/2020 od 14.8.2020. odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Industrogradnja d.d., a navedena presuda je potvrđena drugostupanjskom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-4007/2020-2 od 5.10.2020. te je pravomoćnošću te presude otklonjeno osporavanje tražbine vjerovnika MANEDA d.o.o. u iznosu od 269.932,49 kn (35.826,20 eura).

7. Sud je odbacio kao nedopuštenu i žalbu koju je stečajni vjerovnik Isto grupa d.d., podredno, podnio protiv odluke donesene na skupštini vjerovnika od 11. prosinca 2025. kojom je Maneda d.o.o. priznato pravo glasa u ovom stečajnom postupku u iznosu od 35.826,20 eura obzirom Stečajnim zakonom nije predviđena žalba protiv odluke suda kojom odlučuje o tome pripada li nekom vjerovniku pravo glasa ili mu to pravo glasa ne pripada, time da sud može tijekom glasovanja na sljedećim skupštinama vjerovnika izmijeniti svoju odluku o pravu glasa.

8. Slijedom iznijetog odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

U Varaždinu 29. srpnja 2026.

SUDAC

Iris Hatvalić-Nemec

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja žalbu mogu podnijeti podnositelji prijedloga, žalba se podnosi ovome sudu u roku od osam dana od isteka osmog dana od dana objave rješenja na e-Oglasnoj ploči. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088b-5c769**

Kontrolni broj: **0986a-451cd-0a88c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IRIS HATVALIĆ-NEMEC, L=VARAŽDIN, O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.